

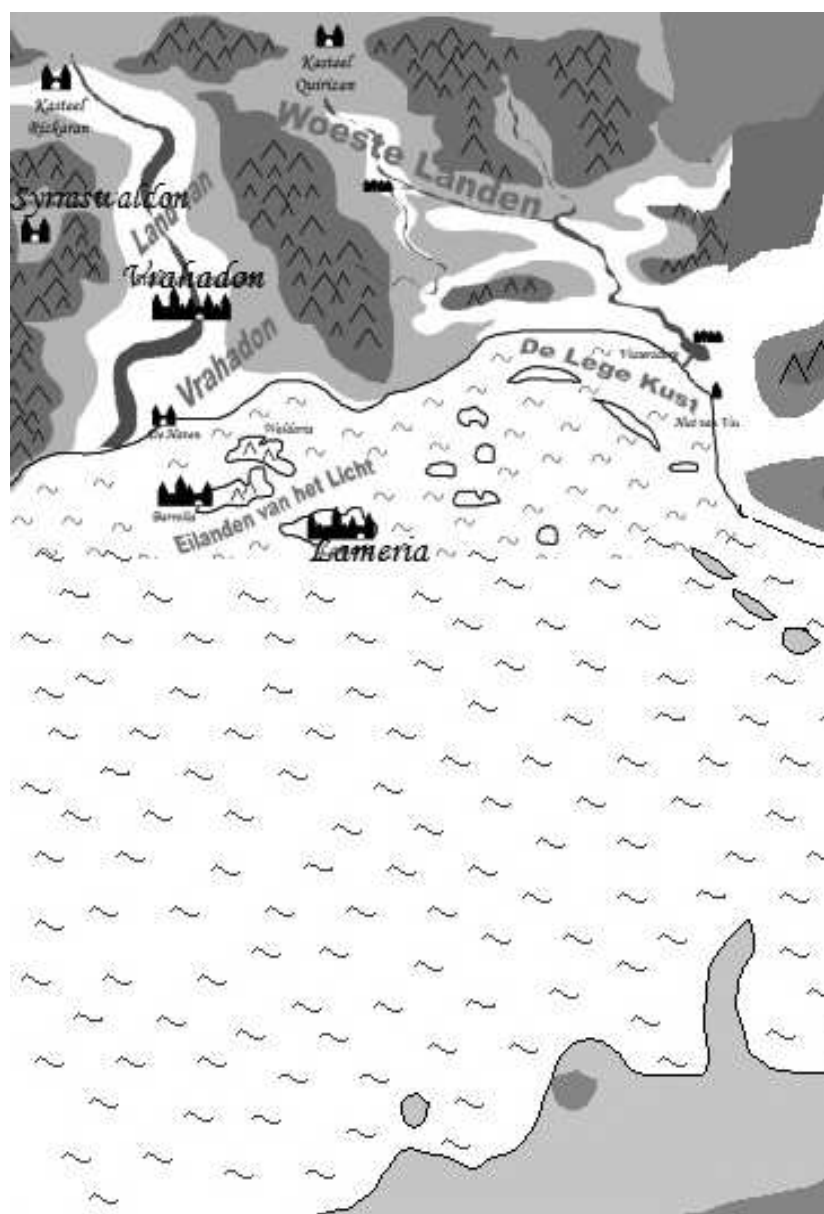
Het Zwaard
van
Zezara

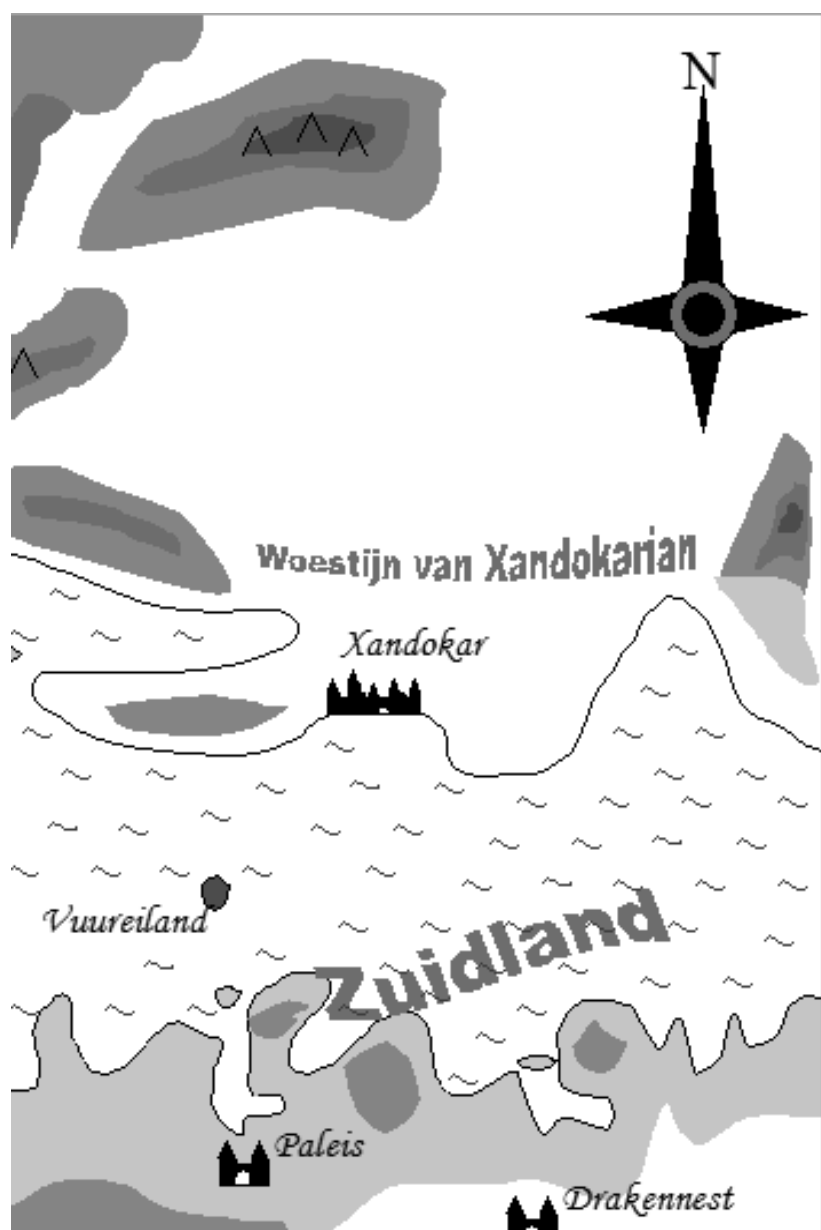
Het Zwaard
van
Zezara

Evert Ruijs

Schrijver: Evert Ruijs
Coverontwerp: Evert Ruijs
ISBN: 9789462548206

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Evert Ruijs

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	9
DEEL I: Leanne's Missie	11
1. Een Slecht Begin van de Vakantie	11
2. Ontdekkingen	20
3. Een Boodschap voor Koning Kayan	32
4. Verder Zuidwaarts	40
5. Geënterd	49
6. Vogelpepeiland	55
7. De Gevangene uit het Noorden.....	63
8. Een Lading voor Koning Kayan	69
9. De Wijze Man	77
10. Aankomst in het Zuidland	82
Deel II: De Strijd om het Zuidland	93
11. Goldhart is Ongerust	93
12. Het Verhaal van Meester Dayo	101
13. Een Onverwachte Ontmoeting.....	109
14. Leanne's Droomcontact	116
15. Koning Kayan is Ongerust.....	123
16. De Zeeslag	132
17. De Drakendoder	141
18. De Kracht van de Opper Schrijver	148
19. De Val	155
20. Plan B.....	161
21. Een Onverwacht Weerzien.....	170
22. Een Ongelijke Strijd	175
Deel III. Draken	185
23. In het Drakennest.....	185
24. Inbrekers	192
25. Het Land van de Draak	198

26. Het Vangen van een Draak.....	206
27. De Plannen van Gwenda	214
28. Drakengif	221
29. De Ruiters met de Kist.....	229
30. De Hinderlaag.....	237
Deel IV. Vrahadon in Gevaar	243
31. De Vlucht van Nisayo.....	243
32. De Achtervolging	250
33. De Nachtelijke Aanval	256
34. Verdriet en Woede.....	264
35. Koning van het Zuidland.....	268
36. Nisayo's Toekomst.....	276
37. Syrraswaldon.....	282
Epiloog.....	291

DEEL I: Leanne's Missie

1. Een Slecht Begin van de Vakantie

De zomervakantie was net begonnen en Jonathan hing loom op één van de vele binnenplaatsen van het paleis, niet wetende dat de rust die hij nu voelde heel snel voorbij zou zijn. Hij sloot zijn ogen en dacht aan alles wat hij niet hoefde te doen deze zomer. Ook al was hij een prins van het Land van Vrahadon, er waren toch een hoop dingen die hij moest doen. Maar nu had hij vrij! Geen les, waarbij hij eindeloze rijtjes met jaartallen, plaatsnamen of historische gebeurtenissen uit zijn hoofd hoefde te leren, geen gymnastiek, waarbij je eindeloos rondjes moest rennen, of 'net alsof' moest doen met zwaardvechten. En niet op tijd naar bed. Heerlijk!

Zachtjes droomde Jonathan weg en bedacht hij hoe weinig het afgelopen jaar was gebeurd. Oorlogen en pogingen om de koning van zijn troon te stoten leken nu eindelijk tot het verre verleden te behoren en dat was misschien saai, maar ook wel prettig. Jonathan had zin om in de vakantie helemaal niets te doen.

Een vlieg zoemde in het rond en ging op Jonathan's gezicht zitten. Hij sloeg het beest weg, maar de vlieg bleef steeds terug komen. Hè! Dit maakte hem een beetje wakker. Misschien was het toch tijd om iets te gaan doen!

Waar was trouwens Leanne? Jonathan bedacht dat hij zin had om in de rivier te gaan zwemmen en misschien wilde ze mee. Gek, dacht hij, ik heb haar eigenlijk al een tijdje niet gezien.

Langzaam richtte Jonathan zich op en slenterde in de richting van Leanne's kamer.

Zachtjes klopte hij op de deur.

'Leanne? ...'

Er kwam geen antwoord. Leanne lag vast te slapen. Het was tenslotte zo warm! Hij klopte nogmaals en voelde daarna aan de deurkruk. De deur was niet op slot. Voorzichtig keek Jonathan naar binnen en zag dat de kamer leeg was. Zoals gebruikelijk was de kamer opgeruimd en zag het bed er leeg en onbeslagen uit. Nee, hier was ze niet. Sterker nog, het leek alsof ze hier al een tijdje niet was geweest.

Nogmaals liet Jonathan zijn ogen door de kamer gaan en zag toen dat er een witte envelop op haar kleine tafeltje lag met in grote letters zijn naam erop. Met een sprong stond hij naast het tafeltje en opende hij de envelop. Haastig begon Jonathan te lezen.

'Lieve Jonathan,

Je verwacht me hier vast te vinden, maar helaas moet ik je op deze onpersoonlijk wijze vertellen dat ik op reis ben. Ik heb hier lang over nagedacht, maar vrees dat ik dit nu zelf moet doen. Zeg het alsjeblieft tegen niemand en zoek me ook niet! Na de vakantie ben ik gewoon weer terug op school.

Liefs, Leanne'

Vertwijfeld keek Jonathan naar het stuk papier. Hoe kon het dat zij opeens verdwenen was zonder het hem te zeggen? Normaal vertelde ze hem echt alles! Wat moest hij nu doen?

Al het vakantiegevoel was in één klap verdwenen.

De hele dag liep Jonathan verward rond. Wat moest hij hiermee? Hoe kon het dat Leanne dit geheim had gehouden? En hoe kon hij dit geheim bewaren? Het voelde alsof het onmogelijk was, maar hij wist dat hij het moest doen, want Leanne had het tenslotte aan hem gevraagd.

Vertwijfeld ijsbeerde Jonathan door zijn kamer en na lang nadenken besloot hij dat hij kon proberen om Droomcontact met Leanne te maken. Dit was een manier om met elkaar via gedachten op afstand in contact te komen en dat was iets anders dan haar achterna gaan! Jonathan had vaak Droomcontact gemaakt in het verleden, maar dan was het altijd begonnen door een ander, die wist hoe het moest. Om het zelf te kunnen had Jonathan het laatste jaar vaak met Koning Goldhart geoefend. Jonathan hoopte dat het hem nu zonder hulp zou lukken. Ook al had hij dat nog niet eerder helemaal zelf gedaan.

In alle stilte zat hij op zijn slaapkamer en wachtte hij tot zijn hartslag was gezakt. Dit duurde heel lang, want hij was nog steeds erg opgewonden door de verdwijning van Leanne. Daarna maakte hij zijn hoofd leeg en probeerde hij aan Leanne te denken. Heel hard hoopte hij dat hij het kriebelende gevoel in zijn achterhoofd zou voelen, wat betekende dat je contact had. Hij wachtte en hoopte dat hij dan haar stem in zijn gedachten zou horen. Maar er gebeurde niets.

Jonathan liet zichzelf languit op bed vallen; het was een slecht begin van de zomer.

gebracht om deze reis te maken. Op een zachtere toon ging ze verder.

'Ik heb begrepen dat ik zo ver als het kan naar het Zuiden moet en ik hoop dat jullie me daarbij kunnen helpen! Ik moet op mezelf vertrouwen, heeft ze gezegd. Maar ik denk dat ik vooral op jullie wil vertrouwen!'

Zeeman Rob had Veda eerder ontmoet en wist hoeveel indruk ze op Leanne had gemaakt. Hij vertrouwde er op dat Veda's verhaal klopte. Als je Veda niet kon vertrouwen, wie dan wel?

'Ach, je weet dat ik weinig anders te doen heb dan wachten totdat er leuke jongedames willen komen zeilen,' zei Zeeman Rob, terwijl hij deed alsof hij het bloedserieus nam, 'dus als we dit keer het tochtje naar het zuiden moet maken, dan is dat waar we naar toe gaan!'

Intussen slenterde Jonathan door de lange gangen van het lege paleis. Schilderijen van koningen uit een ver verleden leken hem streng aan te staren en dat irriteerde hem. Het was alsof ze naar hem keken dat hij wel wat beters te doen zou hebben. Jonathan wilde tegen hen zeggen dat ze zich niet hem moesten bemoeien, maar dat zou weinig zin hebben. Het waren tenslotte maar schilderijen. Door heen en weer door de gangen te lopen hoopte hij dat hij beter kon nadenken, maar ondanks dat had hij geen idee wat hij nu moest doen.

Yra zag hem voorbij slenteren en vroeg hem wat er aan de hand was. Gepieker terwijl het vakantie was, dat was niets voor Jonathan.

'Niks,' zei Jonathan terwijl hij zijn schouders ophaalde.

Ver naar het zuiden, op een kade in het oude gedeelte van de haven van Lameria, liep Leanne opgewekt door de drukte in de richting van een oud en opgelapt bootje. Dit was het scheepje dat haar ooit naar de Lege Kust had gebracht. Ze had goede hoop dat Zeeman Rob wel te porren was voor een avontuur en zwaaide blij naar hem, toen hij haar van ver zag aankomen.

‘Hé, Leanne, op bezoek in Lameria?’ vroeg Rob.

‘Nee, Zeeman Rob, ik ben slechts op doorreis,’ antwoordde Leanne. ‘Sterker nog, eigenlijk was ik op zoek naar jou, om te zien of ik misschien weer je boot zou mogen lenen.’

‘Lenen? Maar dan wel met mij erbij zeker? Je denkt toch niet dat ik zomaar mijn boot uitleen!’

Nu moest Leanne lachen. De Zeeman was altijd een beetje een oude brombeer, maar bedoelde het goed.

‘En waar moet je dit keer naar toe,’ vroeg de zeeman. ‘Toch niet weer op zoek naar een geliefde, hoop ik?’

Leanne bloosde, want toen ze de vorige keer met Zeeman Rob was meegevaren, was ze op zoek geweest naar Jonathan. Dit keer was echter anders. Even aarzelde ze en keek om zich heen of andere mensen haar konden horen. Links en rechts liepen matrozen voorbij en Leanne wist dat ze nu niets kon zeggen. Je wist maar nooit wie er mee luisterde! Daarom antwoordde ze dat ze het pas kon zeggen als ze de haven uit waren.

‘Het is een geheim! Het enige wat ik je kan vertellen is dat ik van de Verhalenverteller heb gehoord dat ik mijn eigen verhaal moet vinden,’ riep ze naar Rob en sprong daarna aan boord.

Verhalenvertellers waren mensen die verhalen verzamelden, vertelden en zo heel af en toe ook een beetje de toekomst konden voorspellen. Leanne had ooit een Verhalenverteller ontmoet, genaamd Veda, en was sinds die tijd met haar in contact gebleven. Blijkbaar had Veda Leanne op het idee

‘Heb je niks leuks te doen?’ vroeg Yra voorzichtig, terwijl ze de jongen aandachtig bekeek, ‘het is toch vakantie?’

Ze was verbaasd. Anders was Jonathan niet zo; het leek wel alsof iets hem dwars zat. Jonathan haalde nogmaals zijn schouders op.

‘Is Leanne er niet?’ vroeg Yra, maar daarna verbeterde zichzelf direct. ‘Nee, natuurlijk niet, ze is naar Marieke, of niet soms? Ze had dit toch wel aan jou verteld?’

‘Het lijkt wel alsof niemand mij hier iets te melden heeft!’ antwoordde Jonathan kribbig, ‘ze is weg gegaan zonder ook maar iets te zeggen!’

‘Oh, goh, wat raar,’ Yra wist even niet wat ze moest antwoorden. ‘Misschien weet Quercus iets? Als vader moet hij toch weten wat er aan de hand is?!’

Snel liep Jonathan verder. Hij had bijna iets gezegd over het briefje dat hij had gevonden op Leanne’s kamer, maar gelukkig had hij het geheim niet verraden. In zijn achterhoofd zei een stemmetje dat hij niet geloofde dat Leanne naar Marieke in het kasteel van Quirizan was gegaan. Dan had ze het hem vast wel wat verteld en niet zo’n vreemd briefje achter gelaten. Nee, en Quercus zou het ook niet weten. Er was iets vreemds aan de hand en daar moest hij nog eens goed over nadenken.

Later die middag had Jonathan genoeg nagedacht over Leanne’s vertrek en nam hij een besluit. Hoe duidelijk Leanne ook geschreven had dat hij haar niet achterna mocht gaan, hij ging het toch doen. Maar hij was verstandig, want hij had besloten om niet alleen te gaan. Hij zou zijn vrienden Valentijn en Alexander mee vragen. Met zijn drieën was beter dan alleen en als ze Leanne niet zouden vinden, dan hadden ze in ieder geval een goede vakantiereis gehad! Daarnaast had hij dan ook een

goede smoes voor Koning Goldhart en Yra, want die mochten natuurlijk niets door hebben.

Het enige probleem dat hij had was dat hij nog niet wist in welke richting hij moest gaan om Leanne te vinden. Zijn gevoel vertelde hem dat het in ieder geval niet naar het noorden was in de richting van Kasteel Rizkaran, of nog verder over de bergen naar Quirizan, want hij had het gevoel dat Leanne bewust tegen Yra had gezegd dat ze daar was!

Opnieuw begon Jonathan na te denken over de vele mogelijkheden die er waren. Leanne kon tenslotte overal zijn! Eindeloos gingen zijn gedachten van plaats naar plaats, van Harldon naar de Lege Kust en de Woeste Landen, van Lameria tot in Quirizan, maar hij wist het niet.

Buiten scheen de zon en Jonathan wist dat hij zijn tijd in het donkere paleis aan het verdoen was. Hij dwong zichzelf om naar buiten te gaan en slenterde lusteloos door de warme straten van de stad. Om zich heen zag hij overal vrolijke mensen, die op terrassen zaten en genoten van de zon. Misschien moet ik ook een ijsje nemen, dacht hij. Alleen al de gedachte aan een grote coupe met ijs deed zijn pas versnellen en nadat hij bij zijn favoriete ijstent de lekkerste coupe van de kaart had uitgekozen, begon hij zich langzaam beter te voelen.

Op dat moment, nadat hij zijn gepeiker opzij had kunnen zetten, voelde Jonathan hoe zich ver weg in zijn achterhoofd een verhaal begon te vormen; met een logisch begin en daarna stap voor stap naar een volgend hoofdstuk. Het voelde als een verhaal over Leanne, zoals ze het hem zou vertellen als hij haar weer zou zien. Jonathan voelde zich bijna als een Verhalenverteller!

Ja, het was logisch, zoals zijn voorgevoel al had gezegd zou ze niet op weg naar Quirizan zijn. Hij dacht direct aan water, boten en warme eilanden heel ver weg en wist dat dit moest kloppen. Ze moest wel ergens in het zuiden zijn. Dat was precies de tegenovergestelde windrichting!

Even nog testte hij het gevoel op de andere windrichtingen, maar zowel bij 'oost' (naar de Woeste Landen) of 'west' (naar Harldon) had hij geen enkel gevoel, dus besloot hij dat hij het beste op het zuiden kon gokken. Had een Verhalenverteller niet ooit tegen hem gezegd dat hij hier talent voor had?

En zo kwam Jonathan later die middag met een vaag verhaal bij zijn vrienden aan. Hij vertelde dat hij zich verveelde en zin had in een nieuw avontuur. De vakantie was toch de tijd om dingen te beleven? Valentijn en Alexander waren het er helemaal mee eens.

'Betekent dat dan dat jullie met mij mee willen naar het zuiden?' vroeg Jonathan enthousiast.

'En moet Leanne dan niet mee?' vroeg Alexander, die wist dat Jonathan en Leanne normaal onafscheidelijk waren.

'Nee,' loog Jonathan, 'ze is gaan logeren bij Marieke. Je weet wel op het Kasteel Quirizan ...'

'Nou, dan gaan we toch lekker met zijn drieën,' zei Valentijn enthousiast, 'dan gaan we echte stoere mannendingen doen!'

'Jij droomt zeker over het verslaan van draken?' vroeg Alexander smalend. Hierop moesten ze alle drie lachen, want die bestonden natuurlijk niet.

'Nee, ik heb meer interesse in schone jonkvrouwen,' zei Valentijn lachend, maar hield prompt daarna zijn mond. Hij dacht opeens aan Vrouwe Gwenda; ze had zijn hart gebroken en was nu verdwenen.... Snel schudde hij zijn hoofd. Hij moest niet

meer aan haar denken. Ze gingen op reis en daar had hij zin in. Het was tijd voor avontuur!

Het inpakken was snel gebeurd. Toen ze wegreden uit de Stad van Vrahadon werden ze uitgezwaaid door Yra. Ze was opgelucht dat Jonathan toch nog zin in de vakantie had gekregen en iets leuks ging doen met zijn vrienden. Diep in haar hart vond ze het alleen niet fijn dat Jonathan besloten had om naar Lameria te gaan, gezien dat hij eerder een keer schipbreuk had geleden, maar Yra was de laatste die hem wilde tegenhouden.

2. Ontdekkingen

Zeeman Rob was vele dagen lang met zijn bootje pal in de richting van het zuiden gevaren. Het ging allemaal zo ontspannen en voorspoedig dat het net een vakantiereisje leek. Ze waren verschillende havens en eilanden gepasseerd waar hij vroeger, voor zijn pensioen, regelmatig kwam om handel te drijven. En nu was het leuk om deze havens opnieuw aan te doen en al die verschillende mensen en dingen aan Leanne te laten zien. Zo was hij het liefst nog wat langer in de haven van Xandokar gebleven, waar de markt vol lag met gouden kunstvoorwerpen. Maar nadat Leanne de markt vluchtig had bekeken wilde ze weer verder. Ze had een flinke voorraad eten aan boord gebracht en daarmee konden ze nog wel even door. Voor sieraden had zij zeker geen tijd!

Het werd warmer en warmer en toen ze het laatste eiland passeerden dat Zeeman Rob nog van vroeger kende, vroeg hij aan Leanne of ze nu nog verder door moesten zeilen. Ze zouden voorbij het punt gaan van de wereld die hij nog kende.

Leanne knikte aarzelend. Ook zij vond het spannend, maar diep in haar hart had ze al lang geleden besloten dat niemand haar dit avontuur zou afnemen en daarom zouden ze verder gaan, al was het naar het eind van de wereld.

'Ja, het is verder Zeeman Rob,' zei ze dapper.

'Zo meid,' bromde Zeeman Rob terug, 'je hebt wilde plannen! Ben je niet bang dat we een bepaald moment van de wereld zullen vallen? De wereld moet toch ergens een keer ophouden!'

Ook Jan, de neef van Zeeman Rob die met hen meereisde, vond het niet prettig om de bekende wereld uit te varen. Net als zijn oom had hij veel gereisd, maar niet zo ver dat hij niet wist wat

gegooid. Leanne schudde de gedachte van zich af. Nee, reuzen bestonden niet. Hadden ze op school niet verteld over aardbevingen en hoe die de grond kon openspleeten? Misschien was dat het wel.

Zeeman Rob zeilde voorzichtig verder in de richting van waar de eilandjes overgingen in een ononderbroken grillige kustlijn met bergen en baaien. Hij hield goed in de gaten of er niet vlak onder de waterlijn riffen waren waar de boot op vast kon lopen. Het kristalheldere water zorgde ervoor dat hij de gevaren onder het oppervlak goed kon zien en zo kwamen ze veilig in de buurt van de steile kust.

‘Wat is dit voor land?’ vroeg Jan zich hardop af. Hij verwachtte geen antwoord en kreeg dat ook verder niet. Diep in zijn hart begon hij te vermoeden dat dit een land van draken was. Maar zolang Leanne geen angst toonde, zou hij het zeker niet zeggen!

Het onweer was net zo snel afgelopen als het was begonnen. Nu ze een stuk dichtbij het land waren konden ze goed bekijken hoe de door hen ontdekte kust er uit zag.

Loodrecht rezen grillige kliffen van grijs en roestbruin kalksteen op vanuit het heldere blauwe water. Het regenwater had zwarte strepen op de rotswand achtergelaten en voedde duizenden planten die zich met grillige wortels vasthielden aan de rotsen. Op verschillende plekken waren er grotten en leek het alsof het gesteente in die grotten vanaf het plafond naar beneden droop, alsof de rots een groot monster was met verschillende kelen vol met verschrikkelijke slagstanden. Leanne had nog nooit eerder druipsteen gezien en vond het een eng gezicht. Hier en daar was er een diepe kloof in de rotswand, waarin nog meer weelderige plantengroei te zien was. De kloven zagen er nogal

er voorbij de horizon zou liggen. In de kroeg had hij wel eens verhalen gehoord over draken en andere gevaarlijke beesten en dat gaf hem nu het gevoel dat ze er niets te zoeken hadden.

'Nee, Rob,' zei Leanne geruststellend, 'ik weet zeker dat we verder kunnen. Vertrouw me maar. Daarnaast heb ik gehoord dat de wereld rond is. We zullen er niet vanaf vallen!'

Leanne probeerde zeker te klinken, hoewel ze diep in haar hart begon te twijfelen. Veda had haar niet zo heel veel verteld. Het gaf haar een angstig gevoel dat nog nooit niemand zo ver weg was gegaan, maar dat wilde ze nu niet toegeven. Ze hoopte maar dat het verhaal van de Verhalenverteller klopte!

Geleidelijk werd het steeds warmer en vochtiger en er waren dagen dat er op zee helemaal geen wind was. Op die dagen was het op het dek niet uit te houden in de zon en moesten ze schuilen op het te krappe benedendek. Ze waren nu al zo lang met zijn drieën op het kleine bootje dat iedereen een beetje kribbig tegen elkaar begon te doen. Het werd tijd om een bestemming te bereiken! Gelukkig stak na een tijdje de wind weer op en zag Jan niet veel later in de verte een goed teken. Grote donderwolken, als enorme spierwitte bloemkolen die hoger en hoger werden, stapelden zich op aan de horizon.

'Hé, daar moet een kust zijn!' riep Jan enthousiast.

'Ja, ik geloof het ook. Zulke wolken vormen zich alleen boven land,' voegde Rob er aan toe.

Leanne was opgelucht. Er was dus toch land in het zuiden!

Langzaam kwam de kust dichterbij en terwijl het onweer losbarstte zagen ze dat de kust bestond uit bergen in allerlei vreemde vormen die steil uit zee oprezen. In de stromende regen zeilden ze tussen de vele eilandjes door. Het leek alsof een reus enorme brokken steen kris kras in het water had

ondoordringbaar uit en daarom zeilden ze verder om te zoeken naar een aanlegplaats.

Zeeman Rob liet zijn scheepje steeds langzamer langs de rotsen varen, waarbij hij de grote rotsblokken die op de route lagen probeerde te omzeilen. De vaarweg werd smaller en smaller, terwijl de bergen aan weerszijden steeds hoger werden.

Met verbazing keken Leanne, Jan en Zeeman Rob naar de wereld om zich heen. Zoiets hadden ze nog nooit gezien! Ook het geluid was anders dan normaal. Een oorverdovend concert van krekels en gekwetter van vogels begeleidde de boot en gaf ze het gevoel dat dit een echt andere wereld was, bijna alsof ze op een andere planeet waren aangekomen.

‘Het bevalt me hier niets!’ bromde Zeeman Rob, terwijl hij nog wat bijstuurde. Het zweet drupte uit zijn baard. ‘Moeten we hier naar toe? Wil je echt wel verder gaan?’

‘Het lijkt wel alsof dit een land is met reuzenslangen, of nog iets dat nog erger is,’ voegde Jan er aan toe, terwijl hij nog steeds aan draken dacht. Leanne had hem niet verteld dat zij ooit over draken had gedroomd. Dat was maar goed ook, want anders waren ze vast niet verder gezeild.

Dieper en dieper gingen ze de inham in, terwijl aan weerszijden de rotsen steeds hoger werden. Hierdoor kwamen ze in de luwte te liggen en verloor het scheepje langzaam maar zeker zijn vaart. Op dat moment gingen ze een bocht om en zagen ze in de verte het einde van de vaarweg en op het strand het eerste teken van leven.

‘Drakenschepen!’ riep Leanne.

Jan's gevoel had er niet ver naast gezeten.

Aan de andere kant van de grote zee die Leanne net was overgestoken, kwam Jonathan samen met Valentijn en Alexander van het schip af, dat hen vanuit het Land van Vrahadon naar Lameria had gebracht. Jonathan was blij dat hij er was, want ondanks het rustige weer was hij toch weer zeeziek geworden.

Een aantal dagen daarvoor had Jonathan het idee van een vakantiereisje aan zijn vrienden geopperd, en die hadden het voorstel met beide handen aangenomen. Reizen met Jonathan betekende meestal dat er avonturen te beleven waren en dat klonk een stuk aantrekkelijker dan een zomer lang luieren in de zon.

Zonder veel moeite waren de drie jongens zuidwaarts gereisd en na een kalme overtocht liepen ze nu door de haven van Lameria. Jonathan was zijn zorgen over Leanne al bijna vergeten en voor de andere twee was het sowieso een heerlijke vakantiereis.

Op de eerste avond in de stad zat de stemming er goed in en daarom zei Alexander dat hij graag het nachtleven wilde verkennen. Dit liet Valentijn zich geen twee keer zeggen; hij was een goed danser en wist dat in Lameria de beste feesten werden gehouden van het hele Rijk! Jonathan dacht echter aan Leanne en wist dat hij eigenlijk belangrijker dingen had te doen, maar ondanks dat liet hij zich toch overhalen. En zo gingen ze van feest naar feest en werd het al licht toen ze uiteindelijk in herberg *Zilv'ren Maan* in hun bed kropen.

De volgende ochtend werden ze heel laat wakker en had Jonathan het gevoel dat ze daarmee een hoop tijd verloren hadden. Hij zat een beetje op hete kolen en wilde verder op het onderzoek, maar zijn twee vrienden waren niet vooruit te branden. Diep in zijn hart begon Jonathan al spijt te krijgen dat

hij ze had meegenomen. Alleen reizend was hij een stuk sneller geweest!

Terwijl Alexander en Valentijn uitgebreid gapend besloten dat ze later de stad wel een keer gingen verkennen (voor hen was het tenslotte de eerste keer), ging Jonathan na het late ontbijt met een smoes alleen op weg. Hij wilde in de haven navragen of Leanne daar gezien was. Omdat hij het gevoel had dat Leanne op weg naar het zuiden was, nog zuidelijker dan Lameria, leek het hem waarschijnlijk dat ze hier in de haven een overtocht had geregeld. Vaag herinnerde hij zich het verhaal dat Leanne hier ooit een boot had geregeld om naar de Lege Kust te gaan.

Een tijdje dwaalde Jonathan langs de vele rijen met schepen en had hij geen idee waar hij moest beginnen. Hij kon moeilijk bij elke boot gaan vragen of Leanne was gezien, want dan was hij over een week nog bezig. Langzaam slenterde hij verder, tot hij een bankje zag met daarop twee oudere zeelieden, die daar waarschijnlijk iedere dag zaten te praten over het laatste nieuws in de haven.

Rustig ging Jonathan naast de twee oude mannen zitten en luisterde naar hun stemmen. Veel verstond hij niet van wat ze zeiden, want ze spraken de taal van Lameria, maar het was vast de laatste roddel, want het ging er opgewonden aan toe. Toen de mannen even stil waren boog Jonathan zich naar hen toe en vroeg hij of ze hem konden verstaan.

De mannen knikten bevestigend.

‘Als ik zo vrij mag zijn, heren, lijkt het alsof u veel van de haven weet, met alles wat er hier gebeurt,’ zei Jonathan voorzichtig.

De oude mannen kregen een lach op hun gezicht, die hem vertelde dat ze dit als een compliment zagen.

‘Ja, dat is zeker, jongeman,’ zei de man die het dichtste bij Jonathan zat, ‘bij ons ben je aan het goede adres!’

‘Kent u dan misschien Zeeman Rob?’

‘Zeeman Rob! Wie kent hem niet!’

De mannen keken elkaar aan en begonnen nu helemaal te lachen. In het Lameriaans begonnen ze door elkaar heen te praten.

‘Sorry, stop, alstublieft ... kunt u misschien vertalen wat u zegt,’ vroeg Jonathan, terwijl hij de stroom vreemde woorden probeerde in te dammen.

‘Ha, sorry jongeman, maar natuurlijk. Ja, Zeeman Rob, die is me er eentje! Het lijkt erop dat hij een jonge vriendin heeft waarmee hij allerlei reizen onderneemt. De hele haven roddelt over hem. Misschien is ze gewoon zijn kleindochter, maar er gaat toch niets boven een goede roddel?’

Jonathan juichte van binnen. Hij had in één keer raak geschoten, maar liet niets aan de mannen merken. Zijn gevoel was honderd procent juist geweest. Leanne was hier geweest! Het was bijna te gemakkelijk om haar spoor te volgen. Tot nu toe. Maar waar ging ze naar toe? Jonathan wist dat het later wel moeilijker zou worden om haar te vinden.

Voorzichtig vroeg hij de oude mannen of ze wisten in welke richting Zeeman Rob vertrokken was. De mannen discussieerden een tijdje en vertelden toen dat het scheepje pal naar het zuiden was gevaren. Meer wisten ze niet. Jonathan besloot dat hij genoeg had gehoord en bedankte de oude mannen hartelijk. Hij had het juiste spoor te pakken!

Blij en verrast (omdat hij zo snel het spoor van Leanne te pakken had) liep Jonathan terug in de richting van de *Zilv'ren Maan*. De kortste weg liep door een donkere steeg; een plek waar hij 's avonds laat niet zou komen, maar nu zo overdag kon het wel.

Halverwege de steeg botste hij tegen een oude vrouw op die hem recht in het gezicht keek.

'Sorry, ik lette niet op,' zei hij snel en wilde informeren of de vrouw zich had pijn gedaan. Maar de rest van zijn verontschuldiging bleef steken in zijn keel, toen hij zag hoe de vrouw hem priemend aankeek.

'Zo, wat een haast, jongeman!' zei de onaangenaam krakende stem. 'Je zou bijna vergeten dat je nog een lange weg te gaan hebt! Dan kan je maar beter niet al te snel gaan.'

'Wat bedoelt u?' vroeg Jonathan voorzichtig.

'Ja, je houdt mij niet voor de gek, Jonathan! Ik weet wie je bent en wat je plannen zijn!'

'Maar die weet ik zelf nog nauwelijks,' sputterde Jonathan verbaasd tegen.

'Ja, nog altijd jong en onbesuisd. Dat kan je wel zeggen, maar ik weet dat jij de toekomst ook kan voelen. Had Veda niet gezegd dat er diep in jou een Verhalenverteller zat? Je moet daarom nog meer leren om naar je hart te luisteren, zodat je de juiste beslissingen neemt! We weten al dat je slim bent; dat hebben we gezien toen je de Zwarte Prins om de tuin wist te leiden. We weten ook dat je dapper bent en dat niet alleen, je hebt intussen aardig geleerd om het zwaard te hanteren. Maar we weten alleen nog niet of je wel wijs genoeg bent.'

Jonathan was zo verbaasd over de spraakwaterval van de oude vrouw dat hij niet wist wat hij nu moest zeggen. De vrouw leek op een vogelverschrikker, maar Jonathan wist direct dat zij ook een Verhalenverteller moest zijn, net als Veda. Maar waarom was ze hier? Wat wilde zij van hem?

'Wijsheid, weet je, heeft altijd te maken met het maken van een keuze, meestal een moeilijke. Ik zal je een voorbeeld geven: Als je zo de straat uitloopt en daar naar rechts gaat, dan kies je voor

een gemakkelijk leven, maar dan zal je ook weinig leren. En kies je de andere richting, dan is het precies andersom.'

'Maar dat is toch geen keus?!' antwoordde Jonathan, 'ik kies nooit voor de gemakkelijkste weg. Anders was ik nu niet op zoek naar Leanne!'

'Dus je bent al wijs, wil je dat zeggen?' vroeg de oude vrouw als tegenvraag.

'Ik weet het niet,' antwoordde Jonathan, 'maar wat wilt u eigenlijk van mij?'

'Kijk hier,' zei de oude vrouw, 'ik zal je testen.'

Met haar magere bijna doorschijnende handen hield ze twee stenen voor Jonathan's neus. De één was donker en afgerond, terwijl de andere er hoekig en gelig uitzag. Het was mogelijk dat de vrouw de twee stenen gewoon willekeurig in de steeg had opgeraapt, bedacht Jonathan.

'Je moet kiezen!'

'Maar hoe kan ik kiezen?'

'Kom, ik zal je een beetje helpen. Kies je de ene steen; deze mooie donkere in mijn linkerhand, dan kies je voor het zoeken naar Leanne, maar dan zal je uiteindelijk ook je land in gevaar brengen. En kies je die ander, die hoekige, dan is het precies andersom.'

'Maar dat kan ik toch niet kiezen?! Die twee dingen hoeven toch niet tegenstrijdig te zijn?'

'Vaak niet, maar soms wel,' zei de vrouw op een berustende toon. 'Kies nu maar.'

Dit was moeilijker dan de eerste vraag. Diep in zijn hart voelde Jonathan zich gek genoeg meer aangetrokken tot de gladde donkere steen, maar zijn hoofd vertelde hem dat hij niet wilde kiezen.

'Ik kan het niet,' zei hij nogmaals.

'Maar je moet! Vertrouw op je hart, want hiermee kan je afloop van het verhaal bepalen.'

Opeens voelde Jonathan zich boos worden. Wie dacht deze vrouw dat ze was? Je mocht de toekomst toch niet beïnvloeden? Dat had Veda hem ook verteld!

Maar de vrouw bleef aandringen. Jonathan besloot dat hij geen keuze zou maken. Boos duwde hij de vrouw opzij en rende hij zo snel hij kon weg uit het steegje. Zonder dat hij er bij nadacht ging hij aan het einde naar links, precies zoals hij eerder had gezegd. Slechts een schel gelach achtervolgde hem.

'Jonathan, ik weet dat je gekozen hebt! Heel goed!'

Geschokt door deze gebeurtenis rende Jonathan verder, terug in de richting van Herberg de *Zilv'ren Maan*. De ontmoeting met de oude vrouw liet hem niet los. Had hij er nu goed aan gedaan om weg te rennen, of had hij moeten kiezen? Diep in zijn hart wist hij dat de oude vrouw gelijk had. Hij had zijn keus al lang geleden gemaakt en zou daar niet van afwijken. Ook niet als hij daarmee zijn land in gevaar bracht!

Vol vragen rende hij verder. Even dacht hij nog dat hij het aan Veda de Verhalenverteller kon vragen. Hij wist dat hij Droomcontact met haar kon maken als hij zijn best deed, maar dan wist zij ook dat hij met zijn vrienden op reis was, achter Leanne aan. En dus nam Jonathan een besluit; hij moest het zelf zien te redden, samen met zijn vrienden. Maar dan moest hij nu wel eindelijk zijn vrienden vertellen wat het doel was van hun reis. Hij kon het niet meer alleen doen.

's Avonds toen ze eindelijk met zijn drieën waren deed Jonathan zijn verhaal uit de doeken. Hij vertelde zijn vrienden van

Leanne's verdwijning, over haar brief en dat hij haar spoor hier in Lameria had gevonden. De jongens keken verbaasd op.

'Maar je had eerst gezegd dat ze in Quirizan was?' vroeg Alexander, die altijd goed oplette.

'Ja, als ik had gezegd dat ik niet wist waar ze was en alleen maar op mijn gevoel reisde, dan waren jullie nooit met me meegegaan!' zei Jonathan verdedigend. Hij hoopte dat ze het zouden begrijpen.

'Maar waar is ze dan naar toe?' vroeg Valentijn.

'Dat weet ik nog steeds niet ...,' antwoordde Jonathan aarzelend, 'maar ik maak me zorgen en daarom ben ik op zoek.'

Zijn vrienden begrepen het.

'Maar nu jullie dit weten, willen jullie dan ook met me verder op mijn zoektocht naar Leanne?'

Jonathan keek de jongens vol verwachting aan. Gelukkig hoefde hij niet bang te zijn voor een afwijzing, want Alexander en Valentijn vonden het direct prachtig; nu veranderde de vakantie met Jonathan opeens in een heus avontuur! Precies zoals ze hadden gehoopt. Met een serieuze blik keek Jonathan zijn twee vrienden aan.

'Jullie moeten weten dat dit niet zomaar een reis wordt. Ik weet niet waar onze weg naar toe leidt, maar het is goed mogelijk dat het gevaarlijk gaat worden. Weet dus waar jullie aan beginnen, als jullie mee willen doen!'

De andere twee knikten en zeiden dat ze dit begrepen. Jonathan vroeg zich af of het echt zo was. Met wat Jonathan van de oude vrouw had gehoord zouden er moeilijke keuzes in het verschiet liggen. Even voelde hij zich een halve leugenaar, want hij had veel verteld, maar toch niet helemaal alles, want hij had al die tijd niets gezegd over de oude vrouw en de keus die hij volgens haar zou moeten maken.

'We zullen elkaar moeten beloven dat we elkaar blijven helpen, hoe moeilijk het ook wordt,' zei hij aarzelend.

'Maar natuurlijk,' antwoordden Alexander en Valentijn tegelijkertijd, 'Samen uit, samen thuis.'

Jonathan was opgelucht. Eigenlijk had hij altijd al geweten dat ze hem zouden steunen, maar om het nu tegen elkaar gezegd te hebben voelde extra goed!